

РЕШЕНИЕ

№ 28427

гр. София, 30.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6601** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ДИРЕКЦИЯ „ИНПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ СОФИЙСКА ОБЛАСТ, представлявана от директора, срещу РЕШЕНИЕ №1759 от 11.04.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 131^{-ви} състав, по н.а.х. дело №13886 по описа за 2023г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен при допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа, че първоинстанционният съд неправилно е определил датата на извършване на нарушението, вследствие на което погрешно е преценил, че приложение следва да намерят давностните срокове по чл.34, ал.1 ЗАНН. Допълва, че в случая е установено, че санкционираното лице не е изплатило полагаемото се на служителя К. допълнително трудово възнаграждение за професионален опит и стаж за м. декември 2021г. Посочва като безспорно установено, че изплащането на трудовото възнаграждение за м. декември 2021г., е било дължимо до 30.12.2021г., според трудов договор между страните. Касаторът смята, че става дума за продължавано нарушение, което трае непрекъснато до преустановяването му, което в случая е заплащането на дължимото трудово възнаграждение. Прави искане да бъде отменено

Решението на първостепенния съд и вместо него, по същество на спора, да бъде потвърдено Наказателно постановление (НП) №23-2300382/17.08.2023г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – „РЕЗИНЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител адв. Н. С. поддържа, че е правилен изводът на първостепенния съд за издаване на оспорваното НП след изтичане на давностните срокове по чл.34 ЗАНН. Смята, че обжалвания съдебен акт е правилен и не са налице сочените касационни основания за отмяна.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор В. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №23-2300382/17.08.2023г., на основание чл.414, ал.1 от Кодекса на труда (КТ), на ответника по касация „Резинекс България“ ЕООД, в качеството му на работодател по смисъла на §1, т.1 от Допълнителните разпоредби (ДР), е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева, за това, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство било установено, че към датата на приключване на проверката - 30.06.2023г., дружеството не е заплатило на М. К. К. допълнително месечно възнаграждение в процент върху основната работна заплата, определена с индивидуалния трудов договор от 14.06.2019г., сключен с лицето за длъжност „главен счетоводител“, за придобит трудов стаж и професионален опит за м. декември 2021г., с което е извършено нарушение на разпоредбите на чл.12, ал.1, във вр. ал.6 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ). В хода на инспектирането били представени Вътрешни правила за работната заплата, съгласно които размерът на допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит е определен в размер на 0,6 % от основната работна заплата. Установено било, че лицето К. има стаж при проверявания работодател повече от една година към декември 2021г., както и че е работило и има трудов стаж и в други дружества на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия, като напр. в „КА ТЕ“, „Евромар К.“, „Либра“, МБАЛ Доверие и МЦ Доверие, „ИНО“.

С обжалвания съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП №23-2300382/17.08.2023г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН, въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН). Както в АУАН, така и в оспореното НП са описани нарушението и обстоятелствата при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че срокът по чл.34, ал.1 ЗАНН за съставяне на АУАН е изтекъл на 31.12.2022г., тъй като за процесното нарушение, изразило се в неизплащане на допълнително трудово възнаграждение, датата на извършване на

нарушението е 31.12.2021г. При това, доколкото АУАН №23-2300382 е съставен едва на 30.06.2023г., то административно-наказателното производство е образувано в нарушение на чл.34, ал.1 ЗАНН, което е абсолютно основание за отмяна на издаденото НП, без да се налага обсъждане на нарушението по същество.

Тези изводи на първостепенния съд се споделят от настоящия решаващ състав. Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 131-^{ви} състав.

Съгласно разпоредбите на чл.12, ал.1 и ал.6 НСОПЗ за придобит трудов стаж и професионален опит на работниците и служителите се заплаща допълнително месечно възнаграждение в процент върху основната работна заплата, определена с индивидуалния трудов договор, като минималният размер на допълнителното трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит се определя от Министерския съвет след провеждане на консултации с представителните организации на работниците и служителите и на работодателите на национално ниво. Според ал.9 на посочената правна норма правото за получаване на допълнителното трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит възниква при придобит трудов стаж и професионален опит не по-малък от една година. Разпоредбата на чл.128, т.2 КТ предвижда, че работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа.

Видно от представения по преписката Трудов договор от 14.06.2019г., страните са договорили основното месечно възнаграждение да се изплаща на 30 (тридесето) число на месеца, за който възнаграждението се дължи. Следва да се има предвид, че изплащането на допълнителното възнаграждение следва периодичността на изплащане на основното трудово възнаграждение. Ето защо, правилно СРС е приел, че дължимото трудово възнаграждение за процесния м. декември 2021г. е следвало да се изплати до 30.12.2021г., и следователно датата на извършване на нарушението е 31.12.2021г. (петък, работен ден) – първият работен ден след изтичане на уговорения между страните срок.

Съгласно разпоредбата на чл.34, ал.1, изр.2^{ро} ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, екологични и валутни нарушения, както и по Изборния кодекс, Закона за политическите партии, Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за пазарите на финансови инструменти, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел и за дружествата за секюритизация, Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора „а“ и част трета от Кодекса за социално осигуряване, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години. Тази норма предвижда два давностни срока за административно-наказателно преследване – тримесечен и едногодишен (за нарушение по КТ и нормативните актове по прилагането му). След като датата на извършване на нарушението е 31.12.2021г. (факт, който се споделя и от оспорвания в представената касационна жалба), то съставянето на АУАН на 30.06.2023г. (шест месеца след изтичане на определения в чл.34, ал.1 ЗАНН едногодишен срок от

извършване на нарушението) съставлява съществено процесуално нарушение от такъв характер, че е погасило възможността за реализиране на административно-наказателното обвинение.

Задължението по чл.12, ал.1, вр. ал.6 НСОПЗ трябва да бъде изпълнено до точно конкретно определен момент (ден) и при бездействие, съставът на нарушението ще е осъществен. Поради това в процесния случай и не става въпрос за „продължено нарушение“, както се твърди в касационната жалба.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №1759 от 11.04.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 131^{-ви} състав, по н.а.х. дело №13886/2023г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.